

Петър КРЪСТЕВ - гид в „Green Tour“ - София

Природата е най-красивият модел, който може да ти позира

В един слънчев пролетен ден сме на упражнение по гендрология със студентите от ЛТУ в Борисовата градина. Към нас се присъединява любопитно момче с колело и фотоапарат. Плахо ни пита дали имаме нещо против да послуша и той. Разбира се, че нямаме. В едно малко тефтерче момчето започва да води записки. Сприятеляваме се и не след дълго ми разказва за неговото, на пръв поглед странно, „приятелство“ с катеричките и синигерите в любимата му Борисова градина. Имаше още няколко срещи и разговори за дървесните видове в най-големия софийски парк, който за него е втори дом.

Петър Кръстев е роден на 18.06.1979 г. в София. Завършва 39 СОУ „Петър Динев“ с профилирано изучаване на биология и химия. Занимава се с различни неща - работи в хотели като рецепционист, пиколо, сервитьор. Неговата голяма страст обаче е фотографията, с която се захваща 14-15-годишен, и която го отвежда във фотоателие, където работи като асистент-фотограф. От 2011 г. е част от НПО „Green Tour“, чрез който помага на туристи да опознаят столицата. Докоснете се до света на Петър - говорещият с природата.

- Петър, какво е за теб Борисовата градина?

- От няколко години Борисовата градина се превърна за мен в нещо много лично. В нея се събират много допирни точки от моите интереси - любовта към природата, уединението, фотографията. Открих за себе си парка като един храм в сърцето на града, храм, изпълнен с живот, далеч от стреса, грижите и неволите на действителността.

- Нашият разговор е в едно емблематично за лесовъдската колегия място - насажденията от черен бор край Обсерваторията, където са извършени първите залесявания в България. Ти прекарваш голяма част от времето си тук. Защо си избрал това място?

- Тук е едно от най-обичаните от мен места в парка. Тази красива гора от черен бор е любимият хабитат на едни от най-добрите ми приятели - малките катерички от вида *Sciurus vulgaris*, с които обожавам да общувам.

- Ти „разговаряш“ с катеричките, със синигерите, като се обръщаш към тях с имена. Как постигаш тази близост?

- Ами неизбежно е. Тези същества са създадени сякаш да помагат на човека. Ако имаш отношение към тях, няма да останеш разочарован. Особено ако си и фотограф. Според мен природата е най-красивият модел, който може да ти позира. Неподвластна на времето, но и много променлива, тя изразява всички състояния на човешката душа. И винаги можеш да откриеш красотата в нея, стига да имаш очи за това. И в най-студения ден, и в най-знойните часове тя е все така красива и неповторима. Най-прекрасният декор за сцените с животинки, които са „посредници“ на доброто между природата и човека.

- Какво ти дава контактът с животните?

- Контактът с тях не просто разтоварва от натрупания стрес, но и зарежда с положителна енергия, както казват и хората, които са били в досег с тях. Няма по-голямо щастие от това да се докоснеш до живо същество в неговата естествена среда. В такива мигове човек се чувства жив и осмислен, нужен и хармоничен. Изпълва се с вдъхновение. Вдъхновение да продължиш напред. Вдъхновение да направиш света по-добро място, да споделиш това щастие с всички.

- Ти си тук почти целодневно. Какви хора срещаш в парка?

- В парка идват всякакви хора, с различни мисли и намерения, с цел и без цел. Тук срещам чудаци и странници, хора от всички слоеве на обществото. Някои просто си разхождат кучетата, други се наслаждават на уединението на природата, трети споделят интимни мигове. Всеки един ден е ново начало за различни ситуации, на които, искам не искам, ставам свидетел. Много хора идват, за да нахранят душите си с красота и със спонтанност, със спокойствие и светлина.

В този своеобразен оазис, както обичам да го наричам, на сред джунглата на съвременната действителност самата природа посочва по-лесен път към решаването на проблемите на човека, защото, както е казал някой: „Ако се фокусираш само върху проблемите, никога няма да откриеш решението им“.

- Атрактивен си и за децата, те бързо се разпалват и искат да постигнат същата близост с животинките като теб. Какви съвети им даваш?

- Много са важни търпението и правилният подход. Да знаеш какво точно е полезно за животните, не просто да им подхвърлиш нещо. Всеки, който наистина обича животните (както и при хората), трябва да е наясно с това. Хубаво е да знаем, че децата са това, което сме ние като личности, а не това, което говорим. В този смисъл трябва да им даваме личен пример за всичко, което искат да бъдат. Ако вие тормозите и малтретирате пред тях някое живо същество, те ще го приемат за нещо нормално. Ако ги научите да общуват с природата и как да са в хармония с нея, вие вече създавате личности, които са готови да се справят с всяка ситуация. Защото природата е най-добрият съюзник на човека, стига да я опознаем и да сме близо до нея. Дори и от време на време.

Мисля, че е хубаво да се организират и групи само за деца, на които да се показва как се общува с природата. Защото, когато излезем от домовете си, ние несъзнателно влизаме в друг дом и не е важно само как ще влезнеш в него, а как се държиш там и какво ще оставиш след себе си.

- Петър, ти си и гид в „Green Tour“ - София, вече 5 години. Какво разказваш на хората, които разведваш из парка?

- Гостите, които посещават велотуровете, са най-често удивени. За тях София е един неповторим град със своята смесица на култури

- Коя е най-добрата снимка, която си правил?

- Това могат да кажат само тези, които са виждали моите снимки.

Според мен фотографиите ми са още далеч от съвършенството. Човек се учи и усъвършенства постоянно. Да не забравяме, че те са бледо копие на това, от което са вдъхновени. Истинската красота на природата може да бъде усетена на живо, с всичките ни сетива. Спомням си думите на един световноизвестен фотограф, че „нашите очи запечатват хиляди красиви снимки всеки ден“, стига да им дадем шанс. Във всеки от нас има поне по един музикант, художник, поет, фотограф, а защо не и всичко заедно, който чака да бъде пробуден. От нас зависи дали ще му помогнем, или ще го потиснем. Всичко може да бъде изкуство, стига това да ни носи вътрешно удовлетворение и да прави малко по-добри и свободни нас, както и хората, с които го споделяме.

- Какво би посъветвал хората за отношението към живота свят?

- Първо, никога, никога, никога не прекъсвайте връзката си с природата. Тя е от жизнено значение не само за тялото, но и за душата на всеки човек. Ако има място, където може да намерите безусловно и безгранично спокойствие и вдъхновение, това е природата.

Този храм никога няма да бъде подвластен на парите, на дискриминацията. Всеки, който скъса пъпната си връв с природата, прекъсва и пътеката към любовта и щастието. В символиката на повечето религии присъстват природни сцени или са вдъхновени от природата. Различни природни мотиви и сюжети са вплетени почти във всяка форма на изкуство или поне в най-успешните му форми.

Второ, пазете природата. В нея няма нищо случайно и самоцелно. Колкото и да изглежда хаотична, нелогична и спонтанна, ако се вгледате дълбоко в нея, ще видите механизмите, на които се подчинява съществуването, и ще откриете дълбока хармония, красота и последователност. Всички живи същества дишаме един въздух. Всички сме свързани пряко и непряко с природата. Ако не я почитаме, ако не я уважаваме и пазим за следващите поколения, не ни чака нищо добро. Тя е жив организъм, велика, но и фина душа, самозабравила се в споделянето си с нас, защото ни обича истински. Някое живо същество освен човека не се възползва от природните дадености, но ние имаме и знанията, и уменията да я градим, да търсим баланса във всичко.

И трето, никога не подценявайте силата на природата и не очаквайте да бъдете силни далеч от природата. Неслучайно идеалните условия за много спортове, бойни изкуства, духовни практики са именно сред природата. Всеки парк е опит за достъпно копие на природата. Умален вариант на нейната красота и жизнена сила запечатваме във всяка градина, саксия с цвете, двор, нова фиданка. Пазете ги и създавайте нови.

**С госта разговаря Евгени ЦАВКОВ
Снимки Петър КРЪСТЕВ**

и обичаи, съвременното и древното, цивилизацията и природата. Когато след разказите за историята на града и различните събития, свързани с изграждането на главните ни забележителности, се потопим в спокойствието и прохладата на зеления рай на сред града, хората са в пълен възторг. Няма чувство, равно на това да видиш как хората изпадат в еуфория, когато синигерите ни наобиколят и започнат да кацат по ръцете ни. Тази смесица от дух и природа, от присъствие и свобода, от спокойствие и красота предизвиква неповторими и недвусмислени емоции у гостите. Няма край на учудването от разнообразието на флората и фауната на парка, започва се и снимане кой с каквото може. Когато споделят моята „тайна градина“, хората загубват представа за времето и обикновено турът се забавя. Много от гостите се връщат и след това, водят и други.

- Скоро ти представи фотоизложба в Клуба на фоторепортера. Какво е посланието на снимките ти?

- Аз споделям схващането, че „една свещ не губи от светлината си, ако запалиш хиляди други“, както казва суфи мистикът Мевляна Руми. Може би и това е част от смисъла на моите снимки. То е следствие от възторга, който е породен от допира ми с природата. Тази непосредствена близост ме кара да се чувствам щастлив всеки ден, а защо да не го споделя и да не помогна на хората да намерят пътя към себе си и към другите по един различен начин? Шекспир е споделял, че „едно докосване до природата прави целия свят семейство“. Надявам се моите снимки да предадат това, което прави природата за нас - умилостивява, преоткрива, споделя, вдъхновява и омиротворява.

